

Gondolat... így karácsony előtt

Azokban a napokban, amikor az emberek még vitorlás hajókkal közlekedtek a tengeren, egy kikötőből elindult egy ilyen jármű, sok-sok emberrel a fedélzetén. Már jó néhány napja úton voltak, amikor váratlan esemény történt. A hajó alján repedés keletkezett, amelyen olyan erősen hatolt be a víz, hogy a kézi szivattyúk nem győzték a munkát.

Végül a kapitány a fedélzetre hívta a személyzetet, és a következőket mondta: - Hiába minden, hiába... Nemsokára elsüllyedünk, és mind meghalunk. Csak, hogyha... Ekkor megállt, s hosszú szünet után folytatta: - Úgy gondolom, hogy a hajó alján lévő repedés nem nagyobb egy ember vállszélességénél. Felteszem a kérdést: akadna-e olyan ember, aki a legénység és az utasok iránti elkötelezett szeretetből lemerülne a mély és sötét vízbe, és saját testével befedné a repedést? Akkor a teljes kapacitással működő szivattyúk segítségével meg tudnánk őrizni a jelenlegi vízszintet, és eljuthatnánk a legközelebbi kikötőbe. Van tehát közületek valaki, aki önként felajánlja életét az itt lévő emberek megmentéséért?

A kapitány körülnézett a fedélzeten sorakozó embereken. Néhány percig halálos csend uralkodott. Végül egy fiatalember lépett előre, és ezt mondta: „Én elmegyek, uram!” A kapitány némán, a fájdalomtól összeszorult szívvel, mozdulatlanul állt. A fia volt a jelentkező. Hosszú percek teltek el, csak a hullámok dübörgő hangja hallatszott. A kapitány megértette, hogy a jelenlevők közül mindenki valakinek a szeretett fia. Aztán szorosán magához ölelve elbúcsúzott tőle. Szívét kimondhatatlan fájdalmak vas-bilincsei szorították, amint fia után nézett, aki szótlanul a mély, felkorbácsolt hullámok közé vetette magát. - Menjetek mindnyájan a szivattyúkhöz és keményen dolgozzatok! – utasította a kapitány a többieket. Parancsát azonnal teljesítették... Hamarosan észrevették, hogy a hajóban felgyülemlett víz szintje apadni kezd: a hajó alján tátongó résen beözönlő víznek valami útját állta... Valaki útját állta... A hajó végül megérkezett a kikötőbe, de csak ezért menekülhetett meg...

Valamikor régen... így szólt az Isten: Létezik egy világ, amelyik léket kapott, s elsüllyed ott lenn. Nem hagyhatjuk a sorsára. Ki megy el oda? Isten Fia előrelépett, s ezt mondta: Elmegyek én, Atyám!

S örökkévaló dicsőségét és trónját otthagya leereszkedett ebbe a sötét világba. Ezáltal lehetővé tette, hogy minden ember eljuthasson a kikötőbe, aki az Ő hajóján utazik. Az erről szóló hiteles leírásban olvashatjuk: „Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen...!” (János 3:16).

Ezt a szeretetet soha nem tudjuk megérteni, elképzelni. Csak hálásnak tudunk lenni érte. Miért szeret bennünket így a mi Alkotónk? Miért teremtett, adta az életet, s szeretne bennünket boldognak látni? Miért?

Vajon miért kívánunk mi is, emberek is gyermeket, családot? A válasz egyszerű: azért, hogy megosszuk az életünket, szeretetünket, javainkat, hogy tovább tudjuk adni mindazt, ami a miénk. Mert akkor van értelme az életnek, akkor boldog, ha továbbadjuk. Ha megtartjuk magunknak, akkor nem lesz örömünk benne.

A különbség az, hogy most ilyen nagy szeretettel csak az Isten rendelkezik. Ha mi is ilyenek szeretnénk lenni, azt Tőle tudnánk megtanulni. Róla pedig egyedül hitelesen csak a Biblia szól. Ez a könyv a világ legnagyobb bestsellere: minden nyelven sok-sok millió példányban nyomtatják több mint száz esztendeje, mégis ez a legkevésbé olvasott könyv. Pedig életünk használati utasítását tartalmazza. Képzeliük el, hogy egy mérnök épít egy végtelenül bonyolult szerkezetet, pl. egy számítógépet, és le is írja, hogyan működik helyesen. Tudnánk-e jól működtetni, ha nem tartjuk be a tervező által leírt használati utasításában foglaltakat? Persze, nem kötelező, de akkor nem fog működni. Lehetséges, hogy azért olyan nehéz és fájdalmasan rosszul működő néha az életünk, mert nem vesszük figyelembe a használati utasítást?

Sőt, el sem olvassuk? Sőt, nem is érdekel bennünket igazán?